

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 22 lutego 2013 r.

DOLiS/DEC-210/13/11309,11310

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) oraz art. 12 pkt 2, art. 22 i art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pani M. K., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 1 października 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-933/12/59061,59062) odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie skargi Pani M. K., na przetwarzanie jej numeru telefonu komórkowego oraz numeru telefonu stacjonarnego przez U. Sp. z o. o.,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

W dniu [...] kwietnia 2012 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani M. K., z dnia [...] kwietnia 2012 r., na przetwarzanie jej numeru telefonu stacjonarnego oraz numeru telefonu komórkowego przez U. Sp. z o.o., zwane dalej Spółką. W treści skargi Pani M. K., zwana dalej Skarżącą, wskazała, że zwracała się wielokrotnie do Spółki o usunięcie ww. numerów telefonów, bowiem cyt.: „przetwarzanie przez firmy windykacyjne takich danych (...) jest całkowicie zbędne”. Skarżąca podniosła, że cyt.: „(...) do realizacji swoich celów w zupełności wystarcza im posiadanie adresu zamieszkania dłużnika lub adresu do doręczeń”. Skarżąca nadmieniła, że cyt.: „dodatkowo podałam (...) adres poczty elektronicznej i wyraziłam zgodę na korespondencję również tą drogą” oraz, że cyt.: „(...) na początku korespondencji z U. sama go [tu: jej numer telefonu komórkowego – przyp. GIODO] jej podałam”. W zakresie przetwarzania przez Spółkę jej numeru telefonu stacjonarnego Skarżąca zaznaczyła, że nie jest jego właścicielem i nigdy nie informowała Spółki o tym numerze.

W związku z powyższym, Skarżąca wniosła do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych prośbę o cyt.: „(...) zbadanie (...) legalności przechowywania i przetwarzania przez U. Sp. z o.o. numeru telefonu komórkowego ([...]) oraz numeru telefonu stacjonarnego ([...])”.

W celu rozpatrzenia przedmiotowej sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, zwany dalej Generalnym Inspektorem, podjął czynności mające na celu jej wyjaśnienie, podczas których ustalił następujące okoliczności faktyczne.

- 1) Skarżąca zawarła w dniu [...] sierpnia 2008 r. „Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr [...]” z P. Sp. z o.o. „Umowa z dnia [...] sierpnia 2008 r. (...)” została wypowiedziana przez Skarżącą w dniu [...] lutego 2009 r.
- 2) P. Sp. z o.o. zawarła w dniu [...] czerwca 2011 r. pisemną umowę z Ul. S.A. z siedzibą i adresem: [...]. W ramach tej umowy P. Sp. z o.o. dokonała cesji wierzytelności przysługującej jej względem Skarżącej z tytułu „Umowy z dnia [...] sierpnia 2008 r. (...)”, na rzecz Ul. S.A.
- 3) Ul. S.A. powierzyło Spółce dane osobowe Skarżącej na podstawie pisemnej „Umowy ramowej o świadczenie usług windykacyjnych i administrowanie portfelami wierzytelności” z dnia [...] grudnia 2007 r. (dowód w aktach sprawy – karty nr 16 – 23) oraz na podstawie pisemnego „Zlecenia Nr [...]” z dnia [...] czerwca 2011 r. (dowód w aktach sprawy – karta nr 24). Spółka na podstawie ww. „Umowy z dnia [...] grudnia 2007 r. (...)” oraz „Zlecenia (...)” pozyskała dane osobowe Skarżącej w zakresie: imię, nazwisko, data urodzenia, numer PESEL, adres zamieszkania/ zameldowania (kod, miasto, ulica), numer telefonu komórkowego, w celu windykacji wierzytelności od Skarżącej na rzecz Ul. S.A.
- 4) Spółka spełniła wobec Skarżącej obowiązek informacyjny z art. 25 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. \
- 5) o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), w swoim piśmie z dnia [...] listopada 2011 r. skierowanym do Skarżącej (dowód w aktach sprawy – karta nr 27).
- 6) Spółka pozyskała adres e - mail Skarżącej w dniu [...] listopada 2011 r. bezpośrednio od Skarżącej w związku z korespondencją skierowaną do Spółki przez ww.
- 7) Spółka pozyskała numer telefonu stacjonarnego Skarżącej w dniu [...] lipca 2011 r. w związku z kontaktowaniem się Skarżącej z tego numeru ze Spółką. W okresie od dnia [...] listopada 2011 r. do dnia [...] marca 2012 r. Spółka nie kontaktowała się telefonicznie ze Skarżącą.
- 8) Aktualnie Spółka przetwarza dane osobowe Skarżącej w zakresie: imię, nazwisko, adres zamieszkania/ zameldowania (kod, miasto, ulica), numer PESEL, numery telefonów w celu dochodzenia roszczeń od Skarżącej na rzecz Ul. S.A.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 1 października 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-933/12/59061,59062), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku w przedmiotowej sprawie.

W dniu [...] października 2012 r. (w ustawowym terminie) do Biura GIODO wpłynął wniosek Skarżącej o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją. Skarżąca zarzuca przedmiotowej decyzji cyt.: „I. Naruszenie przepisów ustawy o ochronie danych osobowych w tym art. 14 pkt 2 i 3 ustawy o ochronie danych osobowych oraz przepisów postępowania administracyjnego: art. 7, 10, 75, 77, 80 kpa skutkujących II. błędami w ustaleniu stanu faktycznego poprzez przyjęcie: 1. że P. sp. z o.o. przysługiwała jakakolwiek wierzytelność względem mnie [Skarżącej] – zob. pkt 2 Decyzji; 2. że jestem [Skarżąca] właścicielem numeru telefonu stacjonarnego [...] – zob. pkt 6 Decyzji; 3. że w okresie od dnia [...] lipca 2011 r. do dnia [...] marca 2012 r. U. sp. z o.o. nie kontaktowała się ze mną telefonicznie – zob. pkt 6 Decyzji. III. Naruszenie moich [Skarżącej] dóbr osobistych na skutek 1. błędnego ustalenia stanu

faktycznego; 2. niezastosowania art. 5, 6, 23 i 513 § 1 Kodeksu cywilnego; 3. niezastosowania przepisów ustawy o ochronie danych osobowych: art. 23 ust. 1 pkt 3, art. 31 ust. 1 pkt 3 i 4, art. 38; 4. błędnej wykładni przepisów ustawy o ochronie danych osobowych w tym art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych. IV. Naruszenie dóbr osobistych T. O. w wyniku: 1. błędnego ustalenia stanu faktycznego; 2. niezastosowania art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych; 3. niezastosowanie art. 5, 6, 23 Kodeksu cywilnego. V. Naruszenie dóbr osobistych mojego syna M. O. w wyniku: 1. błędnego ustalenia stanu faktycznego; 2. niezastosowania art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych; 3. niezastosowanie art. 5 i 23 Kodeksu cywilnego. VI. Naruszenie dóbr osobistych mojego niepełnoletniego syna R. O. w wyniku: 1. błędnego ustalenia stanu faktycznego; 2. niezastosowania art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych; 3. niezastosowanie art. 5 i 23 Kodeksu cywilnego. A ponadto naruszenie art. 36. w zw. z art. 237 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego”.

Po powtórny rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 1 października 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-933/12/59061,59062) jest prawidłowe.

W pierwszej kolejności należy ponownie podkreślić, że do kompetencji organu do spraw ochrony danych osobowych nie należy rozstrzygnięcie w przedmiocie istnienia lub nieistnienia wiarygodności, w tym zasadności lub niezasadności jego dochodzenia przez wierzyciela względem dłużnika. Takie sprawy, zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296, z późn. zm.), są sprawami cywilnymi i powinny być rozpatrywane w postępowaniach prowadzonych przez sądy powszechne. Zgodnie z art. 189 ustawy Kodeks postępowania cywilnego, powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Generalny Inspektor w niniejszej sprawie dokonał oceny legalności przetwarzania danych osobowych Skarżącej przez Spółkę w zakresie jej żądania, tj. numeru telefonu komórkowego oraz numeru telefonu stacjonarnego, oraz z urzędu w zakresie przetwarzania pozostałych jej danych, uwzględniając okoliczności przetwarzania tych danych, całokształt materiału dowodowego oraz przepisy prawa, w tym przepisy ustawy o ochronie danych osobowych.

Po raz kolejny należy wskazać, że katalog przesłanek legalizujących przetwarzanie danych osobowych przez administratora tych danych ma charakter zamknięty i został wskazany przez ustawodawcę w treści art. 23 ust 1 pkt 1 - 5 ustawy o ochronie danych osobowych, zaś w przypadku danych szczególnie chronionych, o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych - w jej art. 27 ust. 2 pkt 1 - 10. W przedmiotowej sprawie Spółka przetwarza dane osobowe Skarżącej w zakresie, który winien oceniany z uwzględnieniem art. 23 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy o ochronie danych osobowych. Zgodnie z tym przepisem, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne wtedy, gdy: 1) osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, 2) gdy jest to niezbędne dla zrealizowania

uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa, 3) jest to konieczne dla realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to konieczne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą, 4) jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego, 5) jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą. Każda z ww. przesłanek ma charakter autonomiczny i niezależny.

Oznacza to, iż przesłanki te co do zasady są równoprawne, a wobec tego spełnienie co najmniej jednej z przesłanek stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych. Tym samym zgoda osoby, której dane dotyczą nie jest jedyną podstawą dopuszczającą przetwarzanie danych osobowych, bowiem proces przetwarzania danych będzie zgodny z ustawą również wówczas, gdy administrator danych wykaże spełnienie innej z wyżej wymienionych przesłanek.

Podkreślenia wymaga, że w przedmiotowej sprawie kwestią sporną jest przetwarzanie danych osobowych Skarżącej w zakresie jej numeru telefonu komórkowego oraz numeru telefonu stacjonarnego przez Spółkę.

Zaznaczyć należy, że administrator danych może dochodzić roszczeń wymagalnych względem swojego dłużnika osobiście lub skorzystać z usług innych podmiotów. Ul. S.A. pozyskało dane osobowe Skarżącej od P. Sp. z o.o. na podstawie umowy cesji wierzytelności, a następnie – jako wierzyciel – powierzyła te dane osobowe na rzecz Spółki na mocy „Umowy z dnia [...] grudnia 2007 r. (...)”. W treści „Umowy z dnia [...] grudnia 2007 r. (...)” wskazano, że celem powierzenia danych osobowych jest w szczególności realizacja umów, na podstawie których dłużnicy zostali zobowiązani do zapłaty określonych kwot na rzecz podmiotów, w których prawa wstąpiła Ul. S.A., tj. windykacji wierzytelności oraz w celu wypełnienia prawnie usprawiedliwionego interesu Wierzyciela.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji, że zgodnie z art. 31 ustawy o ochronie danych osobowych, administrator danych może powierzyć innemu podmiotowi, w drodze umowy zawartej na piśmie, przetwarzanie danych (ust. 1). Podmiot, o którym mowa w ust. 1, może przetwarzać dane wyłącznie w zakresie i celu przewidzianym w umowie (ust. 2). Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany przed rozpoczęciem przetwarzania danych podjąć środki zabezpieczające zbiór danych, o których mowa w art. 36-39, oraz spełnić wymagania określone w przepisach, o których mowa w art. 39a. W zakresie przestrzegania tych przepisów podmiot ponosi odpowiedzialność jak administrator danych (ust. 3). W przypadkach, o których mowa w ust. 1-3, odpowiedzialność za przestrzeganie przepisów niniejszej ustawy spoczywa na administratorze danych, co nie wyłącza odpowiedzialności podmiotu, który zawarł umowę, za przetwarzanie danych niezgodnie z tą umową (ust. 4). Do kontroli zgodności przetwarzania danych przez podmiot, o którym mowa w ust. 1, z przepisami o ochronie danych osobowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 14-19 (ust. 5).

Po ponownym przeanalizowaniu Generalny Inspektor podtrzymuje zdanie, że umowa zawarta pomiędzy Ul. S.A. a Spółką wypełnia przesłanki umowy powierzenia, o której mowa w art. 31 ustawy o ochronie danych osobowych zarówno z uwagi na jej formę (pisemna), treść (określenie celu, dla

realizacji którego będą przetwarzane powierzone dane, tj. windykacji wierzytelności względem wierzyciela), jak też zakres (wskazanie zakresu danych, jakie zostają powierzone Spółce w związku z windykacją wierzytelności).

Mając na uwadze powyższe należy podnieść, że Spółka pozyskała dane osobowe Skarżącej, w tym także jej numer telefonu komórkowego, od Ul. S.A. na podstawie art. 31 ustawy o ochronie danych osobowych. Jednocześnie, Spółka przetwarza te dane osobowe w celu dochodzenia od roszczeń od Skarżącej na rzecz w Ul. S.A. na podstawie „Umowy z dnia [...] grudnia 2007 r. (...)”.

Organ podtrzymuje swoje stanowisko, że nie można w tej sytuacji uznać, że Spółka przetwarza numer telefonu komórkowego Skarżącej w sposób niezgodny z przepisami ustawy o ochronie danych osobowych oraz, że numer ten przetwarzany jest w celu innym, niż wskazany w „Umowie z dnia [...] grudnia 2007 r. (...)”. Generalny Inspektor nie stwierdził także, aby przetwarzanie przez Spółkę ww. numeru naruszało art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych, bowiem w tej sytuacji numer ten służy jako jedna z form skontaktowania się ze Skarżącą. Ponadto, taki sposób kontaktu został zaakceptowany przez samą Skarżącą, która – nie będąc do tego zobligowana przepisami prawa - udostępniła swój numer telefonu komórkowego na rzecz P. Sp. z o.o. w momencie zawierania „Umowy z dnia [...] sierpnia 2008 r. (...)”. Nie ma zatem w tej sytuacji podstaw do usunięcia danej osobowej w zakresie numeru telefonu komórkowego Skarżącej w sytuacji, gdy numer ten został pozyskany zgodnie z przepisami ustawy o ochronie danych osobowych i jest przetwarzany w celu, który nie został osiągnięty na podstawie przepisów prawa oraz stosownej umowy.

Odnosząc się z kolei do zarzutu Skarżącej dotyczącego przetwarzania jej numeru telefonu stacjonarnego przez Spółkę należy wskazać, że z materiału dowodowego wynika, iż Spółka pozyskała ten numer bezpośrednio od Skarżącej w dniu [...] lipca 2011 r., kiedy to Skarżąca skontaktowała się osobiście ze Spółką w celu wyjaśnienia okoliczności przetwarzania jej danych osobowych w celach windykacyjnych. Z uwagi zatem, iż Skarżąca sama udostępniła numer telefonu stacjonarnego, wskazać należy, że pozyskany numer telefonu stacjonarnego jest dla Spółki jedynie dodatkowym sposobem i możliwością skontaktowania się ze Skarżącą w celu dochodzenia od niej roszczenia na rzecz wierzyciela. Z materiału dowodowego nie wynika natomiast, aby Spółka przetwarzała ten numer w celu innym, niż dochodzenie roszczeń względem Skarżącej. Spółka mogła uznać, że Skarżąca dopuszcza kontaktowanie się z nią na numer telefonu stacjonarnego skoro z numeru tego skontaktowała się ze Spółką. Nie można zatem uznać, że Spółka przetwarza ten numer w sposób sprzeczny z przepisami ustawy o ochronie danych osobowych, bowiem numer ten został udostępnionym przez osobę, której dane dotyczą, pomimo braku obowiązku dla takiego udostępnienia.

W związku z powyższym, Spółka przetwarza dane osobowe Skarżącej na podstawie art. 31 ustawy w ramach „Umowy z dnia [...] grudnia 2007 r.”. Dane osobowe zostały powierzone Spółce przez Ul. S.A, który z kolei nabył je w ramach cesji wierzytelności od P. Sp. z o.o. Przetwarzanie danych osobowych przez Spółkę w trybie art. 31 ustawy jest dopuszczalne i zgodne z przepisami tej ustawy. Ponadto, Spółka pozyskała numer telefonu stacjonarnego bezpośrednio od Skarżącej w ramach prowadzonych wobec niej czynności windykacyjnych. Generalny Inspektor nie jest zaś władny oceniać, czy dochodzenie roszczeń jest uzasadnione, czy też nie, bowiem przepisy ustawy o ochronie danych osobowych stanowią, że przetwarzanie danych jest dopuszczalne w celu dochodzenia roszczeń. W kwestii istnienia (nieistnienia) zobowiązania rozstrzyga natomiast sąd powszechny.

Tytułem uzupełnienia nadmienić należy, że wniosek Skarżącej w przedmiocie cyt.: „IV. Naruszenie dóbr osobistych T. O. w wyniku: 1. błędnego ustalenia stanu faktycznego; 2. niezastosowania art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych; 3. niezastosowanie art. 5, 6, 23 Kodeksu cywilnego. V. Naruszenie dóbr osobistych mojego syna M. O. w wyniku: 1. błędnego ustalenia stanu faktycznego; 2. niezastosowania art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych; 3. niezastosowanie art. 5 i 23 Kodeksu cywilnego. VI. Naruszenie dóbr osobistych mojego niepełnoletniego syna R. O. w wyniku: 1. błędnego ustalenia stanu faktycznego; 2. niezastosowania art. 23 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych; 3. niezastosowanie art. 5 i 23 Kodeksu cywilnego” nie może być uwzględniony w niniejszej sprawie. Na tym etapie przedmiotowego postępowania (tj. po rozstrzygnięciu sprawy decyzją administracyjną) rozszerzenie jego zakresu przedmiotowego i podmiotowego jest niedopuszczalne. Respektując zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego, na skutek wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zobligowany jest do ponownego rozpatrzenia tej samej (zarówno w aspekcie podmiotowym, jak i przedmiotowym) sprawy, która była przedmiotem jego rozpoznania w ramach postępowania w pierwszej instancji. W związku z tym organ nie ma możliwości na tym etapie rozdzielenia postępowania i wydania odrębnej decyzji. Również w literaturze przedmiotu podkreśla się, że cyt.: „(...) zakres rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej decyzją odwoławczą wyznaczony jest zakresem rozstrzygnięcia sprawy decyzją organu I instancji. Organ odwoławczy nie może zmieniać rodzaju sprawy, a zatem w postępowaniu odwoławczym może być rozpoznana i rozstrzygnięta wyłącznie tożsama pod względem podmiotowym i przedmiotowym sprawa (...)” (B. Adamiak, J. Borkowski: Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz., 7 wydanie, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2005, s. 599 i nast.) . Rozszerzenie zakresu podmiotowego lub przedmiotowego sprawy na etapie postępowania zainicjowanego wnioskiem o jej ponowne rozpatrzenie oznaczałoby naruszenie zasady dwuinstancyjności rozpoznania i rozstrzygnięcia tożsamej sprawy, co stanowiłoby z kolei istotne naruszenie prawa w rozumieniu art. 156 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.).

Niezależnie od powyższego istnieje możliwość wytoczenia powództwa cywilnego, jeżeli w przekonaniu Skarżącej dobra osobiste jej lub członków jej rodziny zostały naruszone. Zgodnie bowiem z art. 24 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Stosownie do § 2 wskazanego przepisu, jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. Jednocześnie, w myśl art. 448 Kodeksu cywilnego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Natomiast art. 17

ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), wskazuje na właściwość sądów okręgowych w rozstrzyganiu spraw tego rodzaju.

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zebranego w sprawie oraz w tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji administracyjnej z dnia 1 października 2012 r. (znak: DOLiS/DEC-933/12/59061, 59062).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro GODO, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).